

”ZAFIRAMIS” Siameseropdræt

Det er sundt at have Kat!

I år er det tyve år siden, vi fik kat. Min kone havde fået et par billetter til en uge i Tunis, og vi havde vor dengang femårige datter med. Hun fik ugen til at gå med at jagte hotelkatte, og da vi tidligere havde lovet hende, at hun måtte få kat, når vi fik hus, så var vi klar over, hvad klokken var slået.

Min svigerfars fætter havde en datter, der drev katteri. Det var Jytte Hjo Taplov, der havde et sia-oriopdræt i Kirkerup nord for Roskilde, og som vi jævnligt besøgte. Min svigermor havde dengang et kryds mellem en British Shorthair og en russer, men for Jytte var det ikke en rigtig kat, så vi vidste, hvilken slags kat, vi var nødt til at få.

Efter hjemkomsten drog vi derfor til Kirkerup, og det endte med, at vi hjemtog en lavendelfarvet hunorientaler, Allegretto's Lane, hvis øjne var for gule til, at hun kunne komme på udstilling, men det og killinger var der heller ikke nogen, der tænkte på. Hun skreg de første par dage på badeværelset, men så gik det også godt de næste 13 år.

Hun blev neutraliseret og kom i haven og viste sig at være en første-klasses fuglefænger. Jeg har ikke tal på, hvor mange gange hun har lagt en fugl eller en mus på trinnet til havedøren, set op på os og sagt med øjnene, "Kan I så se, hvor dygtig en kat, jeg er".

Allegretto's Lane

Året efter havde Jytte et par frække siameser hankillinger, der gik og generede hendes seneste kuld. Dem ville hun gerne af med, så det blev til,

Zafiramis Blance SIA b 21

at vi fik en bruntabymasket han med hjem, Allegretto's Urlus. Jytte var altså i gang med et u-kuld, men vi fik aldrig spurgt hende om, hvor navnet stammede fra.

Jeg er senere tilfældigt stødt på navnet Jacques Urlus, der tilhørte en hollandsk operasanger, der levede fra 1867 til 1935, så navnet er altså ikke grebet ud af den blå luft.

Det er imidlertid ikke godt til dagligt brug, så han blev omdøbt til Julius. Som siameser havde han jo blå øjne, som hele familien forelskede sig i, og det er nok hovedårsagen til, at vi siden kun har haft siamesere, og det er også årsagen til det senere stamnavn, Zafiramis.

I 1993 havde en eller anden fundet på, at vi skulle tage Julius med på udstilling, så vi var på Racekattens jubilæumsudstilling i Forum, hvor han til vor forbavelse blev BIO-bedst i opdræt.

Det er nok det, der så småt har sat gang i udstilleriet, han endte med at blive International Premier.

Ønsket om at få et kuld killinger har nok så småt været undervejs, for i 1994 købte vi af Anne Wagner en chokoladetabbysiamer, Aslan's Ariel. Det var en sej omgang at få hende gjort drægtig, og det endte med, at Britt Hansen satte Loui Braun Brimiso, SIA n, på sagen. Han havde erfaringen, så det lykkedes, og den 25. dec. 1996 nedkom Ariel med Zafiramis Alexander, chokoladetabby. Han lever endnu, bor i Holbæk og har det godt. Parringen kostede 3.000 kroner, stigningstakten i parringsafgiften har næsten ikke været til at få øje på i de mellemliggende år, og den var i overensstemmelse med praksis med 3-killinge garanti. Det holdt hårdt at få garantien opfyldt, vi var adskillige gange i Reerslev på Vestsjælland, hvor Britt boede, men til sidst lykkedes det dog, og den 22. dec. 1997, et år efter Alexander, nedkom Ariel med Barbarina og Blanche. Vi beholdt Blanche, chokoladetabby, med henblik på avl. Navnet fik hun efter grevedatteren Blanche af Namur, der blev dronning i Norge som Blanka og mor til Håkon, der blev gift med Dron-

ning Margrethe den første. Hun har også lagt navn til børnevisen Ride, ride, ranke. Hun levede fint op til dronningenavnet og var "katten" i huset, så længe hun levede. Hver morgen, når der var faldet ro over gemytterne, stillede hun sig op i gangen, fangede min opmærksomhed hvorefter hun med halen i vejret marcherede ud på badeværelset, for nu ville hun have kæl og børstes, punktum.

Vi fik kontakt med Heide Petersen, Naryschkina, og Blanche fik fem kuld af forskellig størrelse med Bølle, Tip-tap-Tomtom's Asterion SIA n. Det kom der en del pæne misser ud af, to af dem beholdt vi, den første var Carmen SIA n 21, fra 2000 og Hector, også SIA n 21, fra 2003.

Familien samlet

Carmen var en pæn kat, næsten sort i brunfarven og med gode kontraster. Hun nåede at blive International Champion men blev træt af at komme på udstillinger. Hun egnede sig ikke til at være avlskat. Vi parrede hende tre gange med tre forskellige hanner, de to første gange fik hun hver gang en levedygtig killing, tredje gang levede den enlige killing knap en uge, så sluttede vi med det. Ved andenparringen var hannen Misbehavin' Hoorah Herbie og resultatet Gulnare SIA n 21. Hun blev solgt til Marie Lange, Knick-Knack, og udviklede sig til en pæn kat men blev heller ikke god til avl. Hun fik dog en søn, Knick-Knack Corneli SIA n 21, der kortvarigt blev brugt til avlstjeneste. Carmen nåede at blive godt syv år, hun måtte aflives lige efter pinse 2007 på grund af kræft i brystvorterne. I tidsrummet mellem aflivningsaftalen og datoen gik Blanche hen og fik nyresvigt og måtte aflives pinsesøndag. Det var ikke nogen morsom pinse med to dage mellem aflivning af både mor og datter.

Da Hector kom den 17. februar 2003, var vi ved at være modne til egen avlshan, og da han også så fornuftig ud, beholdt vi ham. Det har været en oplevelse. Han kom på udstilling, for-

Zafiramis killinger

di vi skulle se, om han kunne blive International Champion. Han startede med at blive BOX, men det fæstnede jeg mig ikke ved. Senere på foråret 2004 blev han helt uventet BIS, fordi han var ene i kurven, og det fik mig til at tænke over, om han kunne få points nok til at komme på Darak's top-ti liste. Det kunne han, og det blev til i alt fire gange. Nummer 8 i 2004, no. 5 i 2006, no. 3 både i 2007 og 2008. I 2005 fik han ikke points nok. Herudover fik han på vejen til Europa Champion i alt 5 BIS'er og 2 BIV'er. Efter EC'et er han blevet BIS yderligere 3 gange, men løbet er kørt for et DSM, der kræver 10 BIS'er. Hector er kommet op i alderen, og konkurrencen er blevet for stærk. Ud af de i alt 8 BIS'er er de tre opnået i træk på Herlev udstillingerne i 2006, 2007 og 2008. Det er egentlig godt gået af en kat, der ikke er en topkat, men som Louis Coste ret præcist formulerede det på udstilling i Helsingborg i 2005, "Han er en rigtig god middelkat". Han

er i år kommet i veteranklassen og blev på årets Herlev udstilling foretrukket som BIS veteran af Anne Gro Edstrøm med bemærkningen, "Han er et fint eksempel på en klassisk siameser".

Gennem årene har han været brugt til 11 parringer hvoraf 5 hos os selv. Han er selv god i farverne og kontrasterne og er harmonisk bygget, og det giver han videre til sine børn bl.a. i form af ensartede kuld.

Det er ikke altid let at få kuldene til at passe til udstillingsdatoerne, men det er da lykkedes en enkelt gang, hvor kuldet blev BIS.

I september 2004 var vi på udstilling i Kristianstad, hvor Hector blev IC, og hvor vi fik øje på en frisk chokoladetabby hunmis. Hun kunne ikke forsvinde fra erindringen efter udstillingen, og efter lidt snakken frem og tilbage kontaktede vi ejerne i Annelöv ved Landskrona med det resultat, at

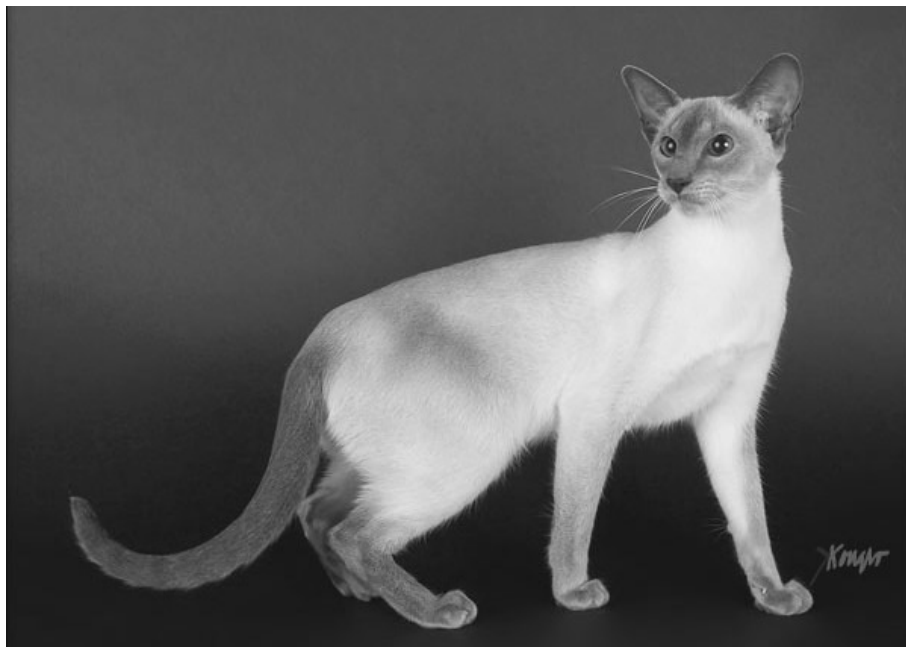
Allegetto's Urlus og Zafiramis Hector

vi alle tre drog over for at se på de to hunnisser, der var til salg. Til alt held valgte vi den rigtige, det viste sig senere, at søsteren fik livmoderproblemer og ikke kunne få killinger. Vi fik Annelövs Achara SIA b 21, og med hende var det ligesom at få en sol i huset med hendes lyse farver. Både Carmen og Hector var meget mørke i farverne, og hensigten med købet af Sara var at komme lidt væk fra det. Vi tog hende med på udstillingerne sammen med Hector i 2005, hun fik certifikat hver gang og blev GIC. Vindertitlerne kneb det mere med, hun blev nomineret to gange, begge af Peltonen, og den ene af gangene blev hun BOX, det var det. Hun er lidt uharmonisk i kroppen. Til gengæld blev hun familiens mormis no. 1, altid meget omsorgsfuld, opmærksom og påpasselig overfor killingerne.

Annelövs Achara SIA b 21

Første kuld var med Hector. Der kom tre killinger, en han SIA b 21, Kosmo, en hun SIA b, Kalliope, og en hun

Limericks Zelda SIA a

SIA c 21. Jeg havde far og mor og børn med til en kursusaften i Darak, hvor Jette Rybak bemærkede, "Hun er lilla". Det havde jeg ikke skænket en tanke, katten lå lige på grænsen mellem chokolade og lilla. Jeg var godt klar over, at der var to lilla positioner i Sara's stamtavle, men at der også var hos Hector, havde jeg glemt, så jeg så efter og ganske rigtigt, i sidste række var der Likita Olivia, SIA c. Hun fik navnet Kalina efter Loui Braun Brimiso's mor, Kalina Al Kattá. Hun var en rigtig pæn kat, men jeg kunne ikke få flertal i familien for at beholde hende, så hun blev solgt, og det viste sig at køberen var en af

dem, man ikke kunne opretholde kontakten med. Sara blev parret i alt fire gange, hvoraf de tre med Hector, men Kalina var den eneste lilla.

Anden gang blev Sara parret med Dorete Irbil's Ville, Limericks Working Class Hero SIA n, som Peltonen på en udstilling i Lund karakteriserede som så tæt på standarden, som man kunne komme. Det kom der fire killinger ud af, tre hanner, to SIA n og en n 21 og en hun, SIA n. Hunnen, Larrissa, blev solgt til Ulla Lihme Jørgensen, Lihmerex, i Stubbekøbing, hvor hun går som avlshun og har fået to kuld.

Zafiramis Hektor SIA n 21

Tredje gang var O-kuldet med Hector, der kom fem, fire hanner, tre SIA n 21 og en SIA n, og en han, Oscar, SIA n 21. Oscar blev solgt til Holbæk til den samme familie, der havde købt Alexander. Da de kom hjem med ham, for han lige ind ad døren, nedstirrede de to andre katte og hunden og begyndte at bestemme. Siden har han heddet Kong Siam.

Fjerde og sidste gang med Hector var Sara ikke så tyk, så vi tænkte, at der måske var en to-tre stykker, men hun gik mod sædvane over tiden, så vi måtte til dyrlægen og have hende røntgenfotograferet. Der var kun een, noget stor, og han måtte tages med kejsersnit men overlevede i fin stil. Da hun nu alligevel var blevet åbnet, bad jeg dyrlægen om at se fødemaskineriet efter. Det viste sig, at det ene horn stort set var ubrugeligt, og at chancen for at hun igen kunne blive drægtig ikke var særlig stor, så vi

benyttede lejligheden til at neutralisere hende. Hannen var en Q-kat, og blev kaldt Quinquin efter Rosenkavaleren i Richard Strauss' opera af samme navn.

I foråret 2005 faldt jeg over en killingeannonce i den svenske Siamese och Orientalgruppens's hjemmeside. Der var to blå killinger til salg, en han og en hun, og faderen var EC Blue-lam's Duke fra den svenske blåsiameser-opdrætter Maud Dahlgren, så der var interesse med det samme. Opdrætteren af kullet var Anna Gerbert, Limericks, i Alingsås ikke så langt fra Göteborg, men kullet befandt sig hos en fodervært i Ronneby i Blekinge, så der tog vi op for at se på killingerne. Hunnen, Zelda, blev hurtigt godkendt, men medens vi sad der, kravlede hannen, Zappa, op og lagde sig i mit skød og blev der, til vi gik.

Zafiramis Quinquin

Da vi var begyndt at køre, sagde jeg til min kone, at vi skulle have taget dem begge to, men vi kunne ikke have to fertile hanner gående. Zappa blev det år Scandinavian Winner i ungdyrsklassen. Han blev solgt til et par i Göteborgstrakten til kæl. Jeg tror, Anna Gerbert lånte ham til et kuld, hvorefter han blev kastreret. Sådan kan det gå med blå hanner, som der ikke er så mange af.

Zelda kom så hjem til os, og vi troede, det var en smal sag, at få hende gjort til IC. Det var det ikke, hun mistede to gange certifikatet til konkurrenten. Første gang var på en tocertifikatudstilling i Ljungbyhed, hvor Eivor Andersson var dommer første dag, og hvor hun startede med at sige, da hun så hende, "She has fantastic points!", og det var jo korrekt, men Eivor kunne ikke bestemme sig til, hvem der skulle have certifikatet og endte med at spørge, om begge katte også kom andendagen. Det gjorde konkurrenten ikke, og så fik den certifikatet, og vi måtte nøjes

Julius, Blance, Carmen, Hector og Zafiramis I kuld

med at få det andendagen fra Friskovec.

Anden gang var i Skiptvet ved Sarpsborg, hvor Hector fik sidste certifikat til EC, men Zelda tabte til en stærk konkurrent fra Stockholm. Det lykkedes dog at få hendes IC, og ulykkeligvis blev hun nomineret to gange, så helt skidt var det ikke.

Zelda har været parret tre gange, de to første med Hector. Første gang var ikke nogen succes. Hun fik fem killinger, men de fire var ikke færdiglavede, så kun den ene, Maximus SIA a, overlevede.

Jeg havde dengang en han bosat i Stockholm i tankerne, og vi var også under en ferie på besøg hos ejerne, men det faldt på, at han i ret lang tid var udstationeret i Helsingfors, og desuden at vi ikke var sikre på, om han kunne, så det endte med Hector. Det havde også været dyrt med en enkelt Stockholmsproduceret killing.

Anden gang med Hector leverede hun også fem killinger, men levedygtige, tre hanner og to hunner. Hele flokken blev opkaldt. En, Nikos SIA a, blev solgt til avl til Ulla Lihme Jørgensen, der også fik Larissa, hvor han nåede at blive fader til tre kuld, før han blev neutraliseret. Nikos er kortform for det græske Nikolaos, og han var søn af en af mine tidligere græske skibsmæglerkolleger. Resten af killingerne blev solgt til kæl. Nucci SIA a, er opkaldt efter den italienske baryton Leo Nucci. Nestor SIA n 21, efter en af heltene fra Troja, de to hunner efter to operasangerinder, Nadine SIA a 21 efter Nadine Secunde, og Nellie SIA a 21 efter Nellie Melba.

Tredje gang vidste jeg faktisk ikke, hvem vi skulle parre hende med, det er som nævnt svært at finde passende blå siameserhanner, men Hector havde vi jo i baghånden, så vi tog pillerne fra hende og tog på udstilling i Ringsted 16. og 17. august sidste

Zafiramis O-kuld

Nissens Peppina SIA a

år. Jeg var godt klar over, at Erik Nissen havde fået en lilla avlshan, men da vi jo ikke opdrætter orientalerer, havde jeg ikke fæstnet mig ved det. Nissens var imidlertid kommet, da vi kom, så jeg gik hen og hilste på og så, hvad de havde med, og det var første gang, jeg så Feanorian Bow Wow OSH c. Det gjorde jeg så et par gange, tænkte mig om, og gik hen og hentede min kone, så hun kunne se ham, og hun var enig. Jeg gik så op og snakkede med Nissen, så stamtavlen, og så lavede vi en parringsaftale.

Jeg var ikke helt uforberedt, for jeg havde i forbindelse med øvelsen med Stockholmshannen måttet overveje, om vi ville parre med en han, hvor de 5 positioner ud af de 30, der er i en stamtavle, var ori-positioner. I P-kuldet efter Zelda og Bow Wow er der 10 ori-positioner og 20 sia-positioner. De fleste ori-positioner er i de to sidste rækker, de forsvinder hurtigt, og bruger man siamesere til parring, kommer der ikke mange orientalerer ud af det. Nød lærer nogen kat at spinde.

Zelda fødte den 2. november 2008, og der var tre hunner i kuldet, alle blå, to siamesere og en orientaler. Nissen ville gerne have orientaleren, så han fik listen med navneforslag over, og jeg begyndte at tænke på, hvad vi skulle have til gengæld. Et af formålene med parringen havde været at få en han til afløsning af Hector, og da Nissen havde fået et kuld den 19. oktober med Bow Wow og Nissen's Tamata, OSH a, som jeg altid har haft et godt øje til, klarede vi

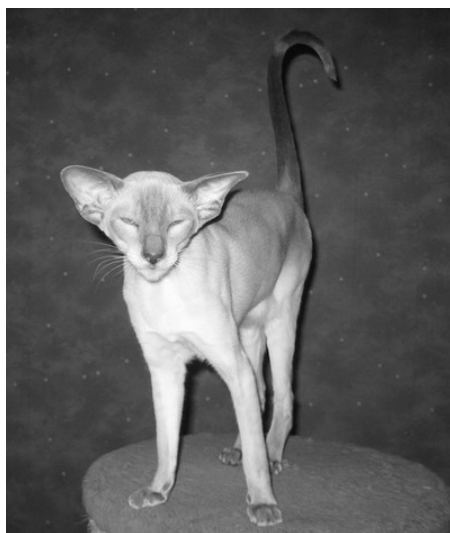
hanproblemet med en bytter, så vi fik Nissen's Fellini, SIA a. Nissen valgte det bedste af P-navnene, Peppina, der var kaldenavnet på den italienske operakomponist Giuseppe Verdi's hustru, Giuseppina Strepponi. Den første siameser blev opkaldt efter Pamina, den unge pige og datter af Nattens Dronning i Mozart's Tryllefløjten.

Den anden siameser beholdt vi selv, og hun fik det ganske almindelige spanske pigenavn, Paloma. Kuldet blev BIS på Racekattens udstilling i Rødovre den 8. februar medfulgt af en ros fra dommeren Stephe Bruin om det generelle niveau på danske siamesere.

Det er her, vi står i dag. Hector på vej til sit otium, men først skulle han helst parres med Paloma. Zelda så småt på den samme vej, men hun skulle gerne have et kuld med Fellini først. Derefter må vi tage bestik af situationen.

Da vi begyndte at interessere os for blå katte, fik vi øje på den svenske "madam blå", Maud Dahlgren, Blue-lam's, der stort set kun havde blå killinger i sine kuld. Hendes avlshan dengang var hendes engelske import EC Metexa number one son (Sonny), født i 1996. Han var en flot, maskulin kat, kendt og meget brugt. Han er i sidste række i Zelda's stamtavle, og han er direkte i eller lige udenfor kanten i mange danske kattes stamtavle.

Som jeg husker det, gik han ud af avl, da han var 9-10 år gammel, og siden da, har der ikke kun været blå killinger i kuldene.

Zafiramis Paloma SIA a

Man kan altså ikke altid få det, som man gerne vil have det.

Det er besværligt, men udfordrende at være katteopdrætter, og man bliver ikke nogen kyndig opdrætter på kort tid. Man skal have både teoretiske og praktiske kundskaber, læse bøger, gå på opdrætterkurser, lære at læse stamtavler og se mange af dem, se mange forskellige katte på udstillinger og så vidt muligt have mange katte gennem hænderne. Her kan tiden blive en modstander.

Fra man grundlægger en killing ved parring til den samme killing selv får killinger, og man kan se resultatet af sin planlægning, kan der hurtigt gå to år. Omsætningshastigheden går altså langsomt, hvis man som os kun ønsker at have to fertile hunner ad gangen.

Skal man have hurtigere resultater, skal der mange katte til, hvilket kræver en ret betydelig arbejdsindsats, som det er nemt at kløjes i.

Det er en af årsagerne til, at vi har koncentreret os om siamesere, kun de klassiske typer og herunder først de tabbymaskede og nu de blå, fortrinsvis de helmaskede.

Selvom man kun ligger i et enkelt, begrænset segment, er der såmænd udfordringer nok. En af dem ved de blå er at få tilstrækkelig kontrast mellem den blå og den hvide farve i pelsen.

Der skal altså en langvarig, vedholdende, tålmodig og grundig indsats til for at blive en kyndig opdrætter, men har man lyst og kræfter, kan jeg kun anbefale at gå i gang.

Man bliver selv dygtigere af det, bliver mere vidende, mere tålmodig, mere omsorgsfuld, lærer at kende sine lus på gangen, kommer i bedre balance.

Det er sundt at have kat.

Venlig hilsen

Hanne Nording og Steffen Poulsen

